

částka jest pouze pohledávkou konkursní a bylo tedy vyhověti dalšímu žádání žalobcovu, aby o ní bylo uznáno právem, že mu tato pohledávka patří ve III. třídě věřitelské.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání správce podstaty, podotknuv k důvodům odvolacího soudu toto:

Všechny pohledávky, vzešlé před vyhlášením úpadku, jsou úpadkovými (§ 51 konk. ř.), což platí i ve příčině náhrady škody pro předčasné zrušení služebního poměru, všechny pohledávky, včetně těchto náhrad, vzešlé po vyhlášení úpadku jsou pohledávkami úpadkové podstaty dle §u 46 čis. 3 konk. řádu. Uznáv, že žalobcovy služební nároky za dobu ode dne 12. září 1921 do 31. prosince 1921 včetně jsou pohledávkami proti úpadkové podstatě dle §u 46 čis. 3 konk. ř., odvolací soud nikterak nepochybil. Rovněž nepochybil ve příčině úroků, a postačí poukázati na tuto část jeho důvodů, jež dovolací soud sdílí.

Čis. 2550.

1 květen není dnem všedním ve smyslu čl. 92 sm. řádu.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1923, Rv I 595 23.)

V námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu uplatňoval žalovaný příjemce směnky, že žalobní směnka, dle svého obsahu splatná dne 30. dubna 1922 a opatřená domicilem a domiciliátem, protestována byla teprve 4. května 1922, tudíž pozdě, takže směnečný nárok žalobcův i proti žalovanému příjemci ve smyslu čl. 43 odstavec druhý smen. ř. zanikl. Procesní soud první stolice směnečný platební příkaz zrušil. Důvody: Spor točí se o to, zda byl 1. květen 1922 všeobecným svátkem ve smyslu čl. 92 (čl. 93) smen. ř. čili nic. Ohledně prvního května vydáno bylo usnesení ministerské rady k výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 7. dubna 1919, čis. 719/19, presidiem vrchního zemského soudu v Praze ad pres. 12.113-7/19 intimované, ve kterémž prohlášen tento svátek za všeobecný svátek národní. Toto nařízení zustává pouze interní úpravou a pro nedostatek publikace, obzvláště pro nedostatek uveřejnění ve sbírce zákonů a nařízení, nemůže míti shora uvedené usnesení pro občanstvo všeobecné závaznosti. Poukázati lze na tomto místě k tomu, že zákonodárce ohledně 28. října zákonem ze 14. října 1919, čis. 555 sb. z. a n. tomuto dni povahu všeobecného svátku výslovně propůjčil. Užívá-li čl. 92 sm. ř. slova »Werktag«, zakládá to patrně na protivě k neděli a svátkům a to v tom poměru, že neděle a svátky jsou vymíněny, takže za den všední, tedy den pracovní, platí každý den, který není neděli nebo svátkem. Jelikož dále pouze ohledně neděle lze tvrditi, že netřeba stanoviti, který den nedělí jest, vyplývá z toho dále, že ohledně všeobecných svátků musí býti autoritativně stanoveno, který den všeobecným svátkem jest, tak jak se pro obor soudnictví stalo §em 221 c. ř. s. a na základě něho vydaným nařízením § 48 j. ř. Nestačí tedy, že všeobecně sdílené mínění žádá pro určitý den uctívání jeho jako svátku a nechává jako vnější znak toho veškerou práci v klidu, pokud toto všeobecné mínění

nedošlo autoritativního normování. Platí tedy, že žalobce měl ku protestu celé tři dny a, kladly-li mu snad v tomto případě skutečně okolnosti překážku, žádati placení a nedovolily-li mu, by zabránil vzniku lhůty, ve které neplacení protestem zjistiti třeba, nutno míti za to, že třeba to klásti na vrub náhod, které by snad v jiných případech shodou okolností fakticky tuto třídní lhůtu pro něho zkracovaly o jeden den. Pro opozděnost protestu jest tento právně bezúčinným a jest proto ve smyslu čl. 43 směn. ř. právo směnečného věřitele pokládati za zaniklé a bylo platební rozkaz zrušiti. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Otázka, v této při jediné sporná, není ve směnečném řádu řešena. Všeobecnými mohou býti jen ty svátky, které jako takové jsou státem uznány. Nehledíc k staršímu předpisu Šu 2 min. nař. ze dne 28. srpna 1860, čís. 205 ř. zák., který vedle neděle staví svátky, zákonem uznané, praví nyní § 221 odstavec druhý c. ř. s., že bude stanoveno nařízením, které dny za svátky považovati jest, což stalo se § 44 jedn. ř., který v odstavci prvním dny ty přesně uvádí. Odvolatelka sama uznává, že 1. květen nebyl tímto v zákoně předepsaným způsobem mezi svátky zařaděn, a marně se proto snaží zachrániti své stanovisko tvrzením, že den 1. května nebyl dnem pracovním, nýbrž dnem všeobecného odpočinku a klidu. Zákona ze 14. října 1919 čís. 555 sb. z. a n. dovolal se první soud právem, ježto je zároveň zřetelným projevem nynějšího zákonodárce, že trvá na předpisu posavadního zákona a ježto prohlašuje 28. říjen za každoroční svátek státní, na rozdíl od min. nař. ze dne 7. dubna 1919, čís. 7119, kterým byl 1. květen t. r. za všeobecný národní svátek prohlášen.

N e j v y š š í s o u d ponechal směnečný platební rozkaz v platnosti.

D ů v o d y:

Žalovaný uznal při ústním jednání pravost akceptu, sporno zůstalo jediné, zda žalobní směnka domicilovaná u Živnostenské banky v Praze a splatná v neděli dne 30. dubna 1922, byla v čas protestována. Ježto šlo o neděli, byla splatnost podle čl. 92 směn. ř. posunuta na nejbližší den všední. Tu naskytuje se otázka, zda 1. květen 1922 byl dnem všedním podle tohoto článku. Odvolací soud, přisvědčiv k této otázce, posoudil věc nesprávně po stránce právní. Soud ten pokládá za všední dny všechny mimo neděle a svátky, zákonem výslovně jako takové uznané. V úvahu nepřicházejí tu svátky církevní, mezi něž první květen zajisté nenáleží, nýbrž t. zv. národní svátky, za jaký byl dosud uznán zákonem pouze 28. říjen. Přes to však nelze neviděti skutečnosti, že tímž způsobem, jako 28. říjen, slaví se po celou dobu trvání republiky Čsl. i 1. květen, zvaný svátkem práce, takže vžilo se u veškerých vrstev obyvatelstva přesvědčení, že jde skutečně o svátek jako den klidu, ne však o den práce. Den ten označen je ve všech kalendářích jako sváteční, t. j. jako svátek práce, v den ten nikde se nepracuje ani neúřaduje, obchody i závody jsou uzavřeny, veřejná doprava omezena je na nejnutnější míru, a je všeobecně známo, že neúřaduje se ani v bankách, nevyjímajíc Živnostenskou banku, u níž byla směnka domicilována. Tato všeobecná zvyklost, toto všeobecné přesvědčení a uznání byly zajisté

příčinou, že zákonodárná moc neuznala za nutno, stanoviti den 1. května zákonem za den sváteční, což však nevadí tomu, by den ten byl uznán za den práce podle čl. 92 směn. ř. i v tomto sporném případě, v němž měla býti směnečná valuta v tento den splacena u banky. Z uvedeného vyplývá důsledek, že den splatnosti směnky nastal teprve nejbližšího dne všedního, t. j. 2. května 1922, a že směnka, protestovaná 4. května 1922, byla protestována v čas (čl. 41 sm. ř.). Závazek směnečný nezankl a bylo proto platební příkaz ponechat v platnosti.

Čís. 2551.

Žádal-li vymáhající věřitel za exekuci vyklizením »na ohlášení«, musí se přihlásiti ve lhůtě řu 575, odstavec třetí, c. ř. s. Ustanovení tohoto předpisu platí i pro smír o vyklizení najatého předmětu.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1923, R II 77/23.)

Vymáhající věřitel zažádal ve lhůtě řu 575, odstavec třetí c. ř. s. o povolení exekuce vyklizením na přihlášení, čemuž bylo soudem vyhověno, přihlásil se však k výkonu teprve po lhůtě řu 575, odstavec třetí c. ř. s. Soud první stolice přihlášku zamítl pro opozdění, rekursní soud výkon povolil. Důvody: ř 575 odstavec třetí c. r. s. stanoví, že pozbude soudní nebo mimosoudní výpověď, rozkaz k předání nebo převzetí nájemního předmětu, nebyly-li podány proti němu námítky, pak k takovým námítkám vydané právoplatné rozsudky platnosti, nebyla-li do 14 dnů po uplynutí lhůty, stanovené v těchto rozkazech nebo rozsudcích k vyklizení nebo převzetí najatého předmětu, navržena exekuce na vyklizení nebo převzetí. Tohoto výjimečného ustanovení zákona nelze rozšiřujícím způsobem použití, jde-li o exekuci na základě jiných exekučních titulů, než jsou uvedeny v třetím odstavci řu 575 c. ř. s.; tedy zejména ne na základě smíru v nesporném řízení. Nečledíc k tomu, i kdyby byl správným názor prvního soudce, že shora citované ustanovení platí i pro smíry, vymáhající strana 14denní lhůtu zachovala, podavši 4. den po uplynutí lhůty k vyklizení nájemního předmětu návrh na vyklizení. Zákon vyžaduje výslovně, že musí býti do 14 dnů vymáhajícím věřitelem exekuce navržena, což se v tomto případě stalo. Kdyby byl zákon vyžadoval i výkon exekuce, bylo by to bývalo do zákona pojato. Obdobným případem, z něhož vidna správnost tohoto názoru, jest ř 16 zákona ze dne 27. dubna 1873, čís. 67 ř. zák., nyní již zrušený, kde platební rozkaz nepozbyl po půl roce platnosti, i když nebyla exekuce vykonána, jen když byla do půl roku povolena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle řu 575 odstavec třetí c. ř. s. pozbývá exekuční titul platnosti, není-li do 14 dnů ode dne, určeného k vyklizení předmětu nájemního, navržena exekuce vyklizením. Tímto návrhem rozuměti sluší nejen